

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός·
καὶ εἴνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Ἀπριλίου 1899

Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 15

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 109)

— Μεγάλῃ συμφυρᾷ γιὰ μένα, ἐστέναξε τὸ πονηρὸν Φλαουτάκι τῶν Πεζοναυτῶν, προσπαθοῦν νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ τεγνάσματος.

— Καὶ γιατί, παιδί μου;

— Γιατί, καθὼς σοῦ εἶπα καὶ προτῆτερα, ἐπρόκειτο νὰ μοῦ δώσῃ μία θέσι κοντά του. Τώρα τί θὰ γίνω ἐγώ, ἅμα μοῦ σωθοῦν τὰ λίγα παραδάκια, ποῦ μοῦδωκε ἡ γρηᾷ ἡ θεία μου, ὅταν ἔφυγα!

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐσκέπτετο. Ὁ νέος αὐτὸς τοῦ ἐφαίνετο σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ νὰ τοῦ σβύνη τὴν διψάν του δωρεάν καὶ ἐσκέπτετο κατὰ ποῖον τρόπον θὰ κατάρθωνε νὰ μὴ χάσῃ τὸ κελεπούρι αὐτό.

— Ἀκουσε, τοῦ εἶπε, φαίνεσαι καλὸ παιδί καὶ ἄξιο. Ἐπειτα ἐγώ, ξέρεις, ἀγαποῦσα πολὺ τὸν μακαρίτη τὸν ἐξάδελφό σου. Θὰ λάμω τὰ δυνατά μου νὰ σε βοηθῶ. Ἡ μαύρη ἀλήθεια εἶνε πῶς εἶσαι μικρὸς ἀκόμα. Μὰ ἐγὼ μολαταῦτα θὰ σὲ συστήσω καὶ πιστεύω νὰ πάρῃς τὴ θέσι τοῦ μακαρίτη. Θὰ ἰδῇς πῶς ἔχω κι' ἐγὼ κάποια ἐπιρροὴ ἐδῶ μέσα, γιατί εἶμαι ἀρχιδεσμοφύλακος.

Ὁ Ρογήρος ὑπεκλίθη εὐσεβάστως καὶ διέταξε δύο φιάλας ἀκόμῃ.

Ὁ μέθυτος ἐφάνη ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ διπλοῦν αὐτὸ δεῖγμα τῆς ἐκτιμήσεως, καὶ ἄφ' οὗ ἐρρόφησε μέχρι τῆς τελευταίας σταγόνος τὸ ποτὸν καὶ ἐπληρώθη ὁ οἰνοπώλης, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ ἐσηκώθη καὶ εἶπε εἰς τὸν νέον, ὁ ὁποῖος ἦτο τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν εὐτυχὴ τροπὴν τῶν πραγμάτων:

— Ἐλα τώρα μαζί μου. Θὰ σὲ βάλω ἀμέσως ἔστην ὑπηρεσία καὶ σὲ μερικὰς ἡμέρας, ἂν τὰ καταφέρῃς καλά, θὰ πάρῃς τὸν διορισμόν σου.

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Ρογήρος, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκαταστήσῃ ἓνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ἐπὶ τέλους εἶχε λάβῃ τὴν νέαν θέσιν του!

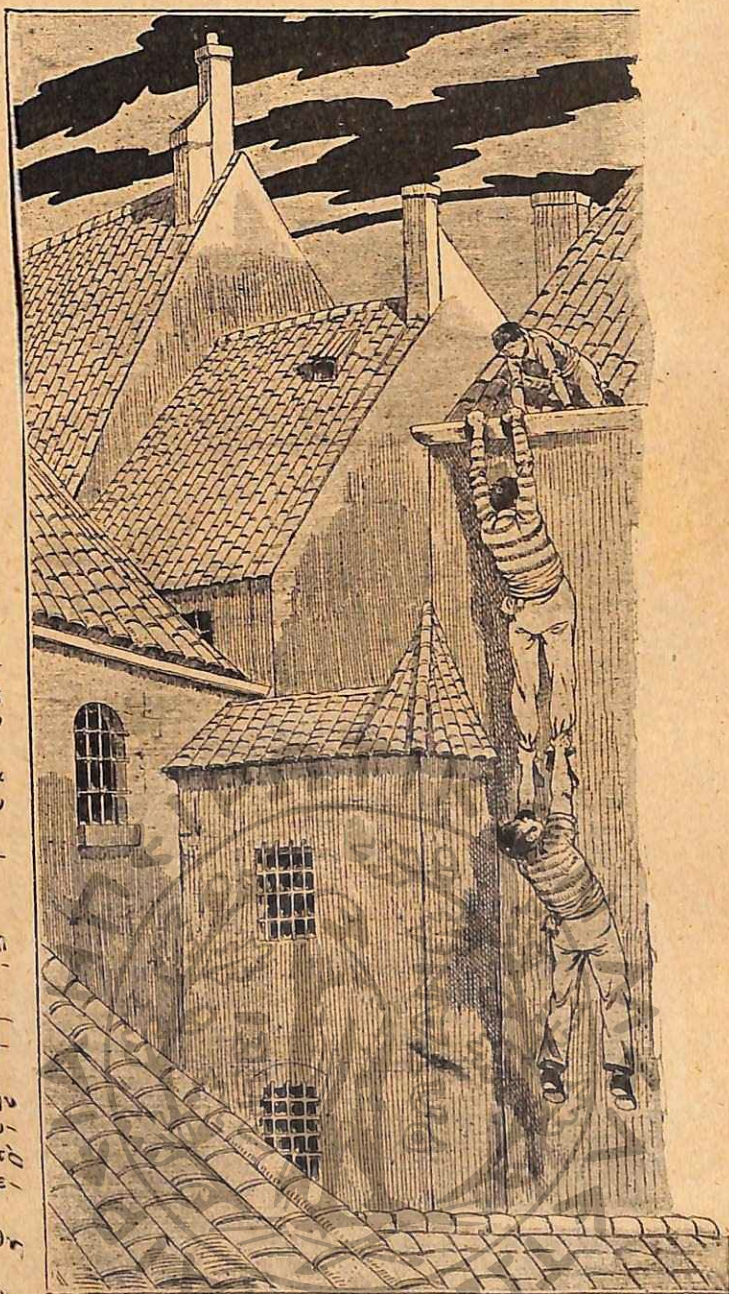
Τώρα ἔπρεπε νὰ διπλασιάσῃ τὴν φρόνησίν του, καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ἐπιτηδεύων, διότι τὸ παραμικρότερον λάθος ἡδύνατο νὰ καταστρέψῃ τὸ πᾶν καὶ νὰ προκαλέσῃ ἀνεπανόρθωτα δυστυχήματα.

Ἦρχισε νὰ περιποιῇται τοὺς νέους συναδέλφους του, προσκαλὼν αὐτοὺς συχνὰ εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ ποτίζων αὐτοὺς μὲ διάφορα οἰνοπνευματώδη ποτὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἀπέτρεχε μὲ τρόπον.

Μετὰ τοῦτο, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτε ἤθελε νὰρχίσῃ ἀμέσως τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δεσμοφύλακος, παρεκάλεσε τὸν ὀλιγώτερον μεθυσμένον ἀπὸ τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν συνοδεύσῃ καί, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας, νὰ τοῦ δείξῃ λεπτομερῶς ὅλα τὰ διαμερίσματα τῆς φυλακῆς.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο φυσικώτατον καὶ ἡ ἐπιθυμία του ἐξεπληρώθη ἀμέσως.

Τὸ τελευταῖον κελλίον, τὸ ὁποῖον ἔμελλον νὰ ἐπισκεφθοῦν, εὐρίσκετο ὑψηλὰ ὑπὸ τὴν ὀροφὴν τοῦ καταστήματος. Ἦτο καθ' ὑπερβολὴν θερμὸν καὶ οἱ δυστυχεῖς δεσμῶται θὰ ὑπέφεραν φρικτὰ, κλει-

α Ὁ Λαδουρικός ἐκρεμάσθη πρῶτος ἀπὸ τὴν ὑδρορρῆν, ὁ δὲ Παπαζίνος ἐκρεμάσθη ἀπὸ τοὺς πόδας του. (Σελ. 119, στήλ. α')

σμένοι εις τὸ διαμέρισμα αὐτό, κατὰ τὰς ὥρας καλίστα, καθ' ἃς ὁ ἥλιος ἐπιτε κατακάθετος ἐπὶ τῆς στέγης.

— Μπα! εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ρογήρος ἔκχευε τὴν παρατήρησιν αὐτήν. Εἶνε πολὺ καλὸ μάλιστα γι' αὐτὰ τὰ σκυλιά, τοὺς Φραντζέζους!...

— Φραντζέζοι λοιπὸν εἶνε ἐδῶ μέσα;

— Ἐχομε δύο. Εἶνε κατάσκοποι, ποὺ τοὺς ἐτοσάκωσαν τὸ λιμάνι, ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες. Μὰ ἡ δουλειὰ τους εἶνε σίγουρη. Αὐριο θὰ παρουσιασθῶν ἐπὶ τοὺς πολεμικοὺς συμβούλιον, καὶ μόλις τελειώσῃ ἡ δίκη, καθέννας τὸν θὰ πάρῃ ἀπὸ δώδεκα σφαῖρες καὶ ἀπὸ δύο πῆχες χῶμα.

— Ὁ Ρογήρος ἐφρίκασε.

— Τοὺς συχαίνεσαι κ' ἐσὺ αὐτοὺς τοὺς Φραντζέζους; δὲν εἶν' ἐτσι; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰσπανός.

— Δὲν μπορείς νὰ φαντασθῇς πόσο τοὺς συχαίνομαι!

— Τόσο τὸ καλλίτερον! Λοιπὸν θὰ μάθῃς μ' εὐχαρίστησι τὴν νέα διαταγὴ τοῦ Διοικητοῦ. Ἄλλοτε ἄρηναν καὶ περνοῦσαν εἰκοσιτέσσαρες ὥραι, ὕστερ' ἀπὸ τὴν καταδίκη, γιὰ νὰ τοὺς μουσκετάρουν. Τώρα μόλις τοὺς πάρουν ἀπὸ τὸ δικαστήριον, ἴσα ἐστὶ μουςκέτο.

— Ἀ! εἶπε καθ' ἐκὺν ὁ Ρογήρος, μὲ τὴν ὥρα ἐρχομαι.

— Δὲν τοὺς ἀνοίγομε ποτὲ τὴν πόρτα τους, ἐπανελάβην ὁ φύλαξ, γιὰτὶ εἶνε φοβεροὶ παληάνθρωποι καὶ ἐπικίνδυνοι. Τοὺς δύνει μὲ τὸ φαγί τους ἀπ' αὐτὸ τὸ παραθυράκι. Ἀπὸ κεῖ θὰ τοὺς ἰδῇς, ἂν θέλῃς.

Τὸ παιδίον ἔρριψε μὲ προφύλαξιν ἕνα βλέμμα, οὕτως ὥστε νὰ μὴν τοὺς ἰδοῦν οἱ δεσμοῦται, τῶν ὁποίων μίαν ἀκουσίαν ἀναφώνησιν ἤδυνετο νὰ τον προδώσῃ, καὶ εἶδε τοὺς φίλους τοῦ ἐξηπλωμένους καὶ κοιμωμένους ἡσυχῶς, ὥς νὰ εὐρίσκοντο ἐντὸς τοῦ πλοίου τῶν, ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ, ἐξηπλωμένοι εἰς τὰς αἰώρας τῶν.

— Μὴ τοὺς φοβάσαι, εἶπεν ὁ φύλαξ, δὲν εἰμποροῦν νὰ σοὺ κένουν τίποτε ἀπὸ κεῖ μέσα.

— Δὲν τοὺς φοβοῦμαι, μεῖνε ἡσυχος.

— Τώρα τὰ εἶδες ὅλα. Μποροῦμε νὰ πᾶμε νάνταμώσωμε τὴν παρέα. Πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Τὸ γεῦμα τῶν δεσμοφυλάκων, καλλιτέρας ἴσως ποιότητος ἀπὸ τῶν φυλακισμένων, δὲν ἦτο ἐν τούτοις καὶ πολὺ ἐξαιρετικόν. Ἀπετελεῖτο συνήθως ἀπὸ ἀλλπαστα, μαῦρο ψωμί καὶ νεράκι καθαρὸν.

Ὁ Ρογήρος εὗρεν ἀφορμὴν νὰ παραγγείλῃ πάλιν οἶνον ἐν ἀφρονίᾳ μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἤθελε νὰ κάμῃ τὰ «μουσαφιρίκια».

Ὁ ἀγαθὸς ἱπποπότης Σαίν-Ροκάντεν τοῦ εἶχε δώσει ἀρκετὰ χρήματα, τῶν ὁποίων δὲν ἤδυνετο νὰ κάμῃ καλλιτέραν

χρῆσιν, ἀπὸ τὸ νὰ μεθύσῃ ὅσον ἡδύνατο περισσότερον ὅλους τοὺς δεσμοφύλακας.

Τοὺς ἐπότιζε λοιπὸν τόσον πολὺ, ὥστε, μετὰ μίαν ὥραν, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ, ὁ ὁποῖος εἶχε δεῖξῃ τὴν μεγαλειότηραν ἀντοχήν, εὐρέθη ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Εἰς μίαν στιγμὴν κατάρθρωσε νάρπαξ τὰ κλειδιά καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ κελίον τῶν πεζοναυτῶν.

Ὁ Παπαφίγκος, ἐξυπνήσας πρῶτος ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ κλειθροῦ, ἐκίνησε βιαίως τὸν Λαδουρέκον.

— Ὅρτσα, παλλικάρη, ἐμουρμούρισε. Μοῦ φαίνεται πῶς ἦρθαν νὰ μᾶς πάρουν γι' αὐτὸ τὸ περίφημον πολεμικὸν συμβούλιον.

— Πᾶμε, εἶπεν ἡσυχῶς ὁ Λαδουρέκος. Ἔτσι κ' ἐτσι εἴμαστε σιγυρισμένοι.

Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς τῶν γενναίων αὐτῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἀντὶ τῶν ἀπαισιῶν μορφῶν τῶν ἐχθρῶν τῶν, εἶδον ἐρχόμενον τὸν Ρογήρον, μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς, ἑτοιμον νὰ ριφθῇ ἐπάνω τῶν.

— Χίλιες κανονιές! ἀνέκραξεν ὁ Παπαφίγκος. Καλ' ἐσὺ εἶσαι, μοῦτσο;

— Ἐγώ, παιδιά, κ' ἐρχομαι νὰ σᾶς γλυτώσω.

— Νὰ μᾶς γλυτώσῃς; Λοιπὸν...

— Ὅχι σᾶς πῶ ὅτι θέλετε ἀργότερα, παιδιά. Γιὰ τὴν ὥρα πρέπει νὰ φεύγωμε ἀπὸ ἐδῶ καὶ νὰ μὴ χάνωμε οὔτε δευτερόλεπτον.

— Δομπρά! Τὴ λαγουδέρα, μικρὲ, καὶ κουμαντάρηζε!

— Ἐλάτε ἀπὸ πίσω μου, εἶπε φιλοφρονῶς ὁ Ρογήρος.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν.

Πρὸς μεγάλην τοῦ ἐκπληξίν τὴν εὗρε κλεισμένην.

— Ἀ! Θεέ μου! ἐφώνησε. Ἐχάθηκα.

— Γιατί; ἠρώτησαν οἱ πεζοναῦται ἐκπληκτοί.

Τὸ παραθυράκι ἦνοιξε, καὶ ἐνεφανίσθη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ρενώ, μορφαζούσα μὲ θριαμβευτικὸν μειδίαμα.

— Γιατί; Γιατί σᾶς ἀγαποῦμε καὶ δὲν θέλομε νὰ σᾶς ἀρίσωμε νὰ φύγετε τώρα τὰ μεσάνυχτα. Μπορεῖ νάρπαξτε κένερα συναχθῆναι.

— Ἀθλί! ἐφώνησεν ὁ Ρογήρος.

— Μὴ θυμῶνῃς, παλλικάρη μου, ἐξηκολούθησεν ἡ ἐμπαικτικὴ φωνή. Ἀρ' οὐ τὰ μοῦτρά μου δὲν σᾶς πολυχρέσουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ, φεύγω. Καληνύχτα σας, ὕπνον ἐλαφρόν.

Τὸ παραθυράκι ἐκλείσθη πάλιν καὶ τὰ βήματα ἀπεμακρύνθησαν εἰς τὸν διάδρομον.

Οἱ τρεῖς δεσμοῦται ἔμειναν πρὸς στιγμὴν καταβλημένοι καὶ σιωπηλοί.

— Ὁ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, ἐναυγάσαμε μέσα ἐπὶ τὸ λιμάνι.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς ἐμποδίζει, ὁ σιωπηλὸς Λαδουρέκος, ἂν θέλωμε γλυτώσωμε τὴν συρμαχίαν, νὰ τοῦ σουμε ἐστὰ πρίμα μὲ εἴκοσι μίλλια ὥρα.

— Δὲν μιλάς συχνά, παλλικάρη, κρήνη γελῶν ὁ Παπαφίγκος, μὰ σὺ λῆς τὸ λόγο σου, πετυχαίνεις, νὰ ἀδασκαθῇς!... Κρίμα μόνον ποὺ γίνονται αὐτὰ ποὺ σοφίζεσαι.

— Μὲ συμπάθει, διεμαρτυρήθη Ρογήρος. Ἐγὼ βλέπω ἕναν τρόπο πρέπει νὰ σᾶς πῶ πῶς εἶνε πολὺ δύσκολος καὶ ἐνενήντα ἐστὰ ἑκάτὸ μίλλια μὲ νὰ φᾶμε τὸ κεφάλι μας.

— Ἀμ τότε δὲν κινδυνεύομε καὶ γάλα πράγματα!

— Νὰ σοὺ πῶ, ἔχεις δίκιο, αὐριο τὸ πρῶτ' ὅξρθουν νὰ σᾶς γιὰ τὸ πολεμικὸν συμβούλιον. Εἴπατε καταδικασμένοι ἀπὸ τώρα, καὶ φαντασθῆτε πῶς αὐτὸς ὁ κακοῦργος ὁ Τάκης θὰ βρῇ τόπο νὰ με στείλῃ μαζί του νὰ θάσσουν μέχρις αὐτῶν, καθ' ὃν τρόπον εἶχε προτείνῃ ὁ γενναῖος ναύτης, ἐκροσένει ἔλιγγον.

— Καλά! εἶπεν ἐπιδοκιμάζων Παπαφίγκος. Βίρα λοιπὸν, μικρὲ, γέμισέ μας τὸ ξερὸ μας, νὰ καταλάβωμε Δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ χάνουμε.

Ὁ Ρογήρος ἔσυρεν ἀπὸ τὸ θύλακτον καταλανικὴν μάχαιραν, τὴν ἐπ' εἶχεν ἀγοράσῃ τυχαίως.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον, ὅχι βγάλωμε τὰ κάγγελα τοῦ παρὰ σου, θὰ βγοῦμε ἐστὶ σκεπὴ καὶ θὰ τὸ ψοῦμε λάσπη ἀπὸ κεῖ.

— Ὅλα θὰ τὰ δοκιμάσωμε, πάλιν ἐπιδοκιμάζων ὁ Παπαφίγκος, χωρὶς ἐνθουσιασμόν. Μὰ δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ νερά. Τελιοσπάντων δὲν πελλὰ λόγια ἐδῶ. Ἀρ' οὐ δὲν ἔχῃ ἄλλον τρόπο, ὥς προτιμώμενον αὐτῶν; Ὅταν βρεθῶμε ἀπάνω ἐστὶν ὁ καταρτιοῦ, θὰ κατέβωμε ὅπως τὰ μύσσαμε νὰ τὴν μπάσωμε μέσα, μὰ στάει καλὰ. Χρειάζεται μπάλα τῶν σιτεσσάρων!

Λέγων αὐτὰ ὁ πεζοναύτης ἤρπασε τὴν μάχαιραν καὶ ἤρχισε τὸ ἔργον του.

Εὐτυχῶς τὰ σιδηρὰ ραβδία τοῦ παρὰ θύρου ὑπεχώρησαν διαδοχικῶς καὶ, μὲ μῖαν ὥραν ἐργασίαν, ἀρῆκαν ἐλευθερὸν διόδον εἰς τοὺς τρεῖς φίλους.

Ὁ Λαδουρέκος, φημιζόμενος διὰ τὴν εὐκίνησίν του, ἐπέκρασε πρῶτος καὶ ῥέθη εἰς τὴν στέγην.

Ἐσῶρθη μὲ τὴν κοιλίαν ἐπὶ τῆς στέγης, καὶ εἰς τὴν δυσχερῆ αὐτὴν σιν, κινδυνεύων εἰς τὸ παρμακρὸν ἄσιν, κινδυνεύων νὰ κρημνισθῇ εἰς τὸ χάσμα τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς δύο συν-

φους του, διὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νάνέλθουν.

— Λαμπρά, ἀνεφώνησε χαμηλοφώνως ὁ Παπαφίγκος. Εἴμαστε ἀρόδου τώρα.

— Λαμπρά, ἐπανελάβε καὶ ὁ Ρογήρος. Δὲν μᾶς μένει παρὰ τὸ κατέβασμα, καὶ δὲν μοῦ φαίνεται παρπολὺ εὐκολὸ πρᾶγμα.

Τῷ ὄντι, ἡ στέγη πρὸς τὰ δύο ἄκρα αὐτῆς ἐτελειώμενη ἀποτόμως, καὶ δὲν συνείχετο πρὸς τὰς ἄλλας οἰκοδομὰς τῆς ρυακῆς.

Ὁ Παπαφίγκος ἐσηκώθη, καὶ σταθεὶς ὀρθὸς πρὸς στιγμὴν, ἐπεσκόπησε τὴν θέσιν μὲ βαθυτάτην ἀγωνίαν.

Ἀφῆνης εἶπε χαμηλοφώνως:

— Σταθῆτε, παιδιά. Θ' ἀντικαταστήσωμε μὲ τὰ σώματά μας τὰ σχοινιά ποὺ μᾶς λείπουν.

Καὶ μὲ ὀλίγας λέξεις ἐξήγησε τὸ σχέδιόν του. Πέντε μέτρα κάτω τῆς ὑδρορρόης εὐρίσκετο μία ἄλλη στέγη χαμηλοτέρα, ἀλλὰ καὶ αἰ δὴ ἦσαν ἐπικλινεῖς πρὸς τὸ χάος, καὶ ἡ ἰδέα μόνη τοῦ νὰ θάσσουν μέχρις αὐτῶν, καθ' ὃν τρόπον εἶχε προτείνῃ ὁ γενναῖος ναύτης, ἐκροσένει ἔλιγγον.

Ἐν τούτοις οἱ τρεῖς φίλοι δὲν ἐδίστασαν. Ὁ Λαδουρέκος ἐκρεμάσθη πρῶτος ἀπὸ τὴν ὑδρορρόην, ὁ δὲ Παπαφίγκος, ὀλισθήσας ἐπ' αὐτοῦ, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὰς πόδας του καὶ ἐπῆδησεν ἐπὶ τῆς δευτέρας στέγης, ὅπου στηριχθεὶς καλῶς, ἤρπασε πρῶτον εἰς τὰς χεῖρας του τὸν Ρογήρον, πηδῆσαντα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ἔπειτα τὸν ναύτην, βοηθήσας αὐτοὺς νὰ κατέλθουν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΙΣ

(Διάλογος)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΥΡΑΝΙΑ, 15 ἐτῶν.

ΠΙΠΗ

ΤΑΚΗΣ

ΜΙΜΗΣ

7 ἔως 9 ἐτῶν, ἑξαδελφάνια τῆς Οὐρανίας.
[Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ παιδικὸν δωμάτιον. Θύρα κλειστὴ εἰς τὸ βάθος. Ὁ Πίπης, ὁ Τάκης καὶ ὁ Μίμης περιφέρονται, ὥς νὰ περιμένουν κάτι τι ἀνυπομένον.]

ΤΑΚΗΣ (πλησιάζων τὴν θύραν τοῦ βάθους.) Ἀκούω λοιπὸν, Οὐρανία;

ΟΥΡΑΝΙΑ (ἀπὸ μέσα.) Ἐφθασα. Δὲν σας εἶπα νὰ ἔχετε λιγάκι ὑπομονή;

ΠΙΠΗΣ. Ναι! μὰ περιμένουμε ἕνα ὀλόκληρον τέταρτον!

ΟΥΡΑΝΙΑ (ἀπὸ μέσα.) Σπουδαῖο πρᾶγμα!

ΜΙΜΗΣ. Μᾶς ἔσκασε!

ΟΥΡΑΝΙΑ. Νὰ, τώρα θὰ βάλω τὸ καπέλό μου, καὶ ἐτελειώσω.

ΤΑΚΗΣ. Ἐλα λοιπὸν!

[Σιωπὴ. Τὰ παιδιά ἐξακολουθοῦν νὰ περιέ-

λόγος τοῦ μεσαίνοντος. Φορεῖ μαῦρον μανδύαν, στολισμένον μὲ ἄστρα ἀπὸ χρυσόχαρτον, καὶ χάρτινον σκούρον αὐτερόν, καὶ πολὺ ὑψηλόν. Εἰς τὸ χεῖρ κρατεῖ ἕνα χάρακα λεπτόν, ἀντὶ μαγικῆς ράβδου.]

ΟΥΡΑΝΙΑ. Νὰ με!

ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ. Ἄ, τί ὠραῖα! (Χειροκροτοῦν.)

ΟΥΡΑΝΙΑ. (Χαιρετῶσα.) Εἴμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας!

ΤΑΚΗΣ. Λοιπὸν, θὰ μας πῆς τὴν τύχη μας;

ΟΥΡΑΝΙΑ. Μάλιστα! (Μὲ στόμφο.) Ἐγὼ ἤξεύρω τὰ παρελθόντα, τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα. Εἴμπορῶ νὰ σας προφητεύσω ὅ,τι θέλετε. Φθάνει μονάχα νὰ μου δεῖξετε τὸ χεῖρ σας.

ΠΙΠΗΣ. Ὡστε λοιπὸν εἰσαι γύφτισσα!

ΟΥΡΑΝΙΑ. Ὅχι (Μὲ στόμφο.) Εἴμαι ἀστρολόγος, χαρτομαντὴς, χειρομαντὴς, λεκανομαντὴς, αἰβύλλα, πυθία, χρησμοδοτὴς, ἰερεῖα!

ΜΙΜΗΣ. Φθάνει, γιατί μᾶς ἐξάλισες!

ΟΥΡΑΝΙΑ. Λοιπὸν, θὰ μου δεῖξετε τὸ χεῖρ σας, ἀλλὰ (μειδιῶσα) θὰ μου δώσετε καὶ κάτι ἐστὶ χεῖρ.

ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ. Ὅ,τι θέλῃς, ὅ,τι θέλῃς!

ΟΥΡΑΝΙΑ. Σὺ, Πίπη, τί θὰ μου δώσης;

ΠΙΠΗΣ. (Σκίπτειται.) Χμ... θὰ σοὺ δώσω... πενήντα γραμματόσημα ἀπὸ τὴν συλλογὴ μου!

ΟΥΡΑΝΙΑ. Σύμφωνοι. Ἀμὲ σύ, Τάκη;

ΤΑΚΗΣ. Ἐγώ; (Σκίπτειται.) Χμ... θὰ σοὺ δώσω... δύο ὠραῖες ζωγραφίτες.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Σύμφωνοι. Ἀμὲ σύ, Μίμη;

ΜΙΜΗΣ. Ἐγώ; (Σκίπτειται.) Χμ... ἐγὼ θὰ σοὺ δώσω... τὸ μερικὸν μου ἀπὸ τὸ μεσημεριανὸν γλύκισμα.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Λαμπρά! Λοιπὸν, προσοχή. Πίπη, εἰσαι ὁ μεγαλύτερος. Δός μου τὸ χεῖρ σου. (Λαμβάνει τὴν χεῖρα τοῦ Πίπης καὶ τὴν ἐξετάζει μὲ προσοχήν.) Μὴ γρατζουνιά... δύο γρατζουνιές!... μία κοψιά... δύο κοψιές... (μ' ἐκπληξίν) τρεῖς κοψιές!!!

Νὰ καὶ μὴ παρωνυχίδα τραβηγμένη... Μικρὲ κύριε! εἰσθε ἀδέλφιοι καὶ ἀπρόσεκτοι.

Μὲ τέτοια ἐλαττώματα, ἡ τύχη σας δὲν θὰ εἶνε διόλου καλὴ. Σᾶς προλέγω, ὅτι πολλάκις εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ λυπηθῆτε, θὰ πονέσετε, θὰ μετανοήσετε.

Δὲν καταβάλλετε τὴν προσοχήν ποὺ ἀπαιτεῖ κάθε πρᾶγμα, καὶ ἀρ' οὐ τὸ χεῖρ σας εἶνε σὲ τέτοιον χάλι, φαντάζομαι σὲ τι χάλι θὰ εἶνε τὰ ἄλλα σας πράγματα.

Ὡ, δυστυχισμένα βιβλία! ὦ, δυστυχισμένα τετράδια! ὦ, δυστυχισμένα παιγνίδια!

ΜΙΜΗΣ. Ἀλήθεια λέει! (Γελά.)

ΟΥΡΑΝΙΑ. Μικρὲ κύριε! Πρέπει νὰ περιποιηθῆτε τὸ χεῖρ σας καὶ... τὸν χαρακτήρα σας! (Ἀρτίζει τὸ χεῖρ τοῦ Πίπης.

Πρὸς τὸ Μίμη.) Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τώρα σὺ ποῦ ἐγέλασες. Τὸ χεῖρ σου! (Ὁ Πίπης ἀποσύρει τὸν συλλογισμένον. Ὁ Μίμης πλησιάζει καὶ αἰνεί τὴν χεῖρα του, τὴν ὁποῖαν ὁ Οὐρανία ἐξετάζει μετὰ προσοχῆς.) Παράξενον χεῖρ! Εἰς

τὴν ὥσιν δὲν παρουσιάζει καμμίαν ἀνωμαλίαν ἄλλα εἰς τὴν ἄρην... περιέρχον πρᾶγμα πῶς κολλᾷ! νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε πασαλειμμένο μὲ μέλι... Ἄ, μικρὲ κύριε! Εἰσθε λαίμαργοι! Δὲν ἀρκεῖσθε νὰ τρώγετε ὅσα σᾶς δίδουν, ἀλλὰ καὶ ὅσε δὲν σας δίδουν. Συνειθίζετε νὰ πέρνετὰ κρυὰ καὶ νὰ τρώτε μὲ βία τὰ γλυκίσματα.

ΤΑΚΗΣ. Ἀλήθεια λέει! (Γελά.)

ΟΥΡΑΝΙΑ. Πολὺ ἄσχημον ἐλάττωμα. Πηγαίνετε νὰ πλύνετε τὸ χεῖρ σας καί...

τὴν συνειδησίαν σας. (Ἀρτίζει τὸ χεῖρ τοῦ Πίπης. Πρὸς τὸν Τάκην.) Ἡ σειρά σου, Τάκη. Νὰ ἰδοῦμε μὲ τι δικαίωμα ἐγέλα-

σες; (Ὁ Μίμης ἀποσύρειται ἐντροπισσάμενος. Ἡ Οὐρανία λαμβάνει τὴν χεῖρα τοῦ Τάκη καὶ τὴν ἐξετάζει.) Πῶ, πῶ! τί μουτζούρες! Μία μελανιά, δύο μελανιές, τρεῖς μελανιές.

Καλὲ αὐτὸ δὲν εἶνε χεῖρ! εἶνε γραφικὸς Χάρτης. Ἡ Πολυωνυμία!.. Νὰ καὶ δύο νύχια μὲ πένθος ἀρκετὰ βαρὺ. Ὡ-

ραῖα καθαριότης, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἄ, μικρὲ κύριε! Ἐχετε ἕνα ἐλάττωμα, ποὺ σας ἐξομοιάζει μὲ τὸ παχύτερον ζῶον!

(Ὁ Τάκης ἀποσύρει διὰ τῆς βίας τὴν χεῖρά του καὶ ἀπομακρύνεται. Καὶ οἱ τρεῖς, εἰς τρεῖς χωριστὰς γωνίας, εἶνε σιωπηλοὶ καὶ κατηρεῖς. Ἡ Οὐρανία τοὺς βλέπει καὶ γελά.) Βλέπω ὅτι δὲν σας ἄρесе καθόλου αὐτὸ τὸ παιγνίδι!

ΤΑΚΗΣ. Ἐμένα δὲν μᾶρέσουν τέτοια παιγνίδια. Περίμενε τῆς ζωγραφίτες!

ΜΙΜΗΣ. — Περίμενε τὸ γλύκισμα!

ΠΙΠΗΣ. — Περίμενε τὰ γραμματόσημα!

ΟΥΡΑΝΙΑ. — (Ἀποβάλλουσα τὸν μανδύαν καὶ τὸν πλυνόν.) Χάρισμά σας! Ἐγὼ δὲν θέλω ἀμοιβὴ γιὰ τὸ παιγνίδι, ποὺ σας ἐπαίξα.

Μοῦ ἀρκεῖ—καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι βεβαία,— ὅτι σᾶς ἔκχευα νὰ πλύνετε τὰ χεῖρά σας, καὶ νὰ διορθώσετε τὰ ἐλαττώματά σας.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 113)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΜΕΝΟΙ Η ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ; — ΟΠΟΥ ΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ ΤΟΥΣ ΜΑΥΡΟΥΣ ΚΑΛΙΤΕΡΑ.
— Ο ΕΛΘΩΣ ΓΟΛΙΩΣ.

Οἱ Μοεροὶ δὲν εὐρίσκοντο εἰς τὴν κατωτέραν βαθμίδα τῆς μαύρης φυλῆς. Ἐγνώριζον μέχρι βαθμοῦ τινος τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, κατεῖχον στοιχεῖα τινὰ οἰκοδομικῆς, καὶ κατεργάζοντο μετὰ κάποιαν καλαισθησίαν τὰ σκεύη τῆς καθημερινῆς χρῆσεως καὶ τοὺς σιδηροὺς κρίκους, τοὺς ὁποίους ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας, ὡς βραχιόλια. Περίεργοι, ῥάθυμοι, φαῖδροι ὡς παῖδια, μόνον πάθος εἶχον τὸν χορὸν καὶ τὸ ἄσμα, καὶ δὲν ἐφαίνοντο ἔχοντες ἄγρια ἐνστικτὰ.

Κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ συνομιλίας μετὰ τὸν Μπρέκον, ὁ Γεράρδος εἶχε μάθῃ ὅτι ὁ καννιβαλισμὸς δὲν εἶχεν ἐκλήψῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἡπειρὸν ἐκείνην — ἀντιθέτως πρὸς τὴν παρήγορον γνώμην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκφράσῃ ἐν ἀρχῇ ἡ Κοραλία, — καὶ ὅτι μέγα μέρος τῶν πληθυσμῶν τῆς Ἰσημερινῆς Ἀφρικῆς, ἦσαν ἀκόμη ἀνθρωποφάγοι. Οἱ μαῦροι τοὺς ἀρεσκομένους εἰς τὸ ἀνθρώπινον κρέας ὀνομάζον μετὰ ἰδιαιτέρον ὄνομα: β α λ ι α π α ν τ ὀ ν (ἀνθρωποφάγους). Συχνάκις δὲ ὁ Μπρέκος, ὁμιλῶν περὶ διαφόρων γνωρίμων του, προσέθετεν ἀφελῶς: «Αὐτοὶ εἶνε β α λ ι α π α ν τ ὀ ν.»

Ἐν τούτοις ἐβεβαίωσεν, ὅτι εἰς τὴν φυλὴν αὐτὴν δὲν ὑπῆρχον καννιβαλοὶ, εἰς τὸ ὅποιον συνεφώνει καὶ ὁ Ἀμπρούκος. Ἄλλ' οἱ μικροὶ καὶ ἄγριοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀρχηγοῦ διέφυσον τοὺς λόγους του, καὶ ὅταν ἔλεγεν ὁ Γεράρδος ὅτι εἰς τὰ βλέμματά του διέκρινεν ἀστράπας ἀγριότητος, δὲν τὸ ἔλεγε μόνον διὰ νὰ πειράξῃ τὴν Μαργαρόναν.

Ὁ Μπρέκος ἦτο λαμπρὸν παιδί. Ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας εἶχε προσφέρει εἰς τὸν Λεγκὲν μίαν κομψὴν πίπαν, καὶ ὁ ἀγαθὸς ναύτης τὸν συνεπάθει ἔκτοτε ἰδιαιτέρως. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ νέος Σομαλῆς εἶχε προσφέρει κατ' ἀρχὰς τὸ ἀριστούργημά του εἰς τὴν Κοραλίαν, καὶ ἐξεπλάγη πολὺ ὅταν εἶδε ὅτι τὸ «ἄστρον» τοῦ ἀπεποιήθη μετὰ μεδιόματα τὸ ὥρατον αὐτοῦ δῶρον. Ἄλλ' ἡ ὑποχρεωτικότης τοῦ ἦτο ἀνεξάντλητος. Ἐννοήσας ἀπὸ τοὺς λόγους τῶν φίλων του τὴν ἐπιθυμίαν των νὰ κατασκευάσουν νέα ἐνδύματα, ἔπεισε τὸν πατέρα του νὰ στείλῃ ἀπεσταλμένους εἰς μίαν γειτονικὴν φυλὴν, ὅπου ἡ ὑφαντικὴ ἤμικε πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων. Ὁ Ἀμπρούκος συγκατένευσε καὶ ὁ υἱὸς του μετ' ὀλίγον ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρουσιασθῇ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν δεσποινίδα Μασσέ φορτωμένος μετὰ ἐν δέμα κυανοχρῶν ὑφα-

μάτων, τὰ ὁποῖα κατέθεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Τί χάρις διὰ τὴν Μαργαρόναν καὶ τὴν Κοραλίαν! Ἦρχισαν ἀμέσως νὰ κόπουν καὶ νὰ ράπτουν, οὕτως ὥστε μετ' ὀλίγον ὁ ὁμιλος ὁλόκληρος ἀπέκτησε καὶ ἀπὸ μίαν δευτέραν φορεσίαν.

Αἱ ἰθαγενεῖς νεάνιδες, ζηλεύσασαι τὰ ὥρατα ἐνδύματα, παρακάλεσαν νὰ ταῖς διδάξουν τὴν ραπτικήν. Ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν λοιπὸν τῆς Μαργαρόνας ἔμαθαν μετ' ὀλίγον νὰ χειρίζονται ὅπωςδήποτε τὴν βελόνην καὶ νὰ κατασκευάζουν ἀπλὰ φορέματα.

Οἱ αἰχμάλωτοι διηυθέτησαν τὴν καλύβην των μετὰ τὴν καλαισθησίαν, ὥστε ἐκίνει τὸν θαυμασμὸν ὅλων τῶν ἄγριων. Ὁ Λεγκὲν, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Γεράρδου, κατασκεύασε καθίσματα ἐξ ἰνδικοῦ καλάμου, ἀπλοῖα ἄλλ' ἀναπαυστικά, ἐπίσης μίαν τράπεζαν καὶ κλίνας. Ὅλον τὸ χωρίον ἔτρεχε περίεργον, μόλις δίδετο ὅτι οἱ λευκοὶ εἶχον κατασκευάσῃ κάποιον νέον θαυμάσιον, τοῦ εἶδους αὐτοῦ.

Ὁ Λεγκὲν ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἀρχηγὸν ὅτι ἐὰν τοῦ ἀπέδιδε τὰ ὄπλα του, θὰ τοῦ κατασκευάζεν ὁμοία ἐπιπλά, καὶ οὕτως ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατώρθωσε νὰ λάβῃ ὀπίσω ὅλα του τὰ πράγματα.

Ἡ Κοραλία εἶχε γίνῃ τὸ εἶδωλον καὶ τὸ πρότυπον ὅλων τῶν νεανίδων τῆς ἀγρίας φυλῆς, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀποτελέσῃ δι' αὐτὴν μίαν σωματοφυλακὴν, ἀρκετὰ ἐνοχλητικὴν, ἐπαναλαμβάνουσαι ὅλα τὰ κινήματά της.

Ἦτο περίεργος ἡ ζωὴ τῶν λευκῶν εἰς τὸ ἀφρικανικὸν αὐτὸ χωρίον. Ὑπὸ τὸ εὐτυχές αὐτὸ τροπικὸν κλίμα, ἡ ἐργασία ἀπέβαινε περιττή. Οἱ ἄνδρες ἐπενοῦσαν τὸν καιρὸν των, χωρὶς καμμίαν ἐργασίαν, ἐξηπλωμένοι εἰς τὴν σκιάν καὶ καπνίζοντες πελωρίας καπνοσύριγγας — διότι ὁ ἐγγῶριος καπνὸς ἐβλάστανεν ἐν ἀφρονίᾳ εἰς τὰ περίξ. Αἱ γυναῖκες μόνον ἐκοπίζον ὀλίγον, ἐνασχολούμεναι εἰς ἔργα στοιχειώδους γεωργικῆς.

Οἱ κύριοι καὶ αὐθένται των ἀντήμειδον τοὺς κόπους αὐτοὺς μετὰ συχνὰ ξυλοκοπήματα, τὰ ὁποῖα αἱ δυστυχῆς γυναῖκες ἐδέχοντο ἀγογγύστας. Ἐκτὸς δὲ τῶν οἰκιακῶν των ἐργασιῶν, εἶχον καὶ τὴν ὑπεχρέωσιν νὰ μεταφέρουν τὰ νεογνά των κρεμασμένα ἀπὸ τὴν ράχην, — θρησκευτικὴν ὑποχρέωσιν, ἐπέχουσιν ἰσχνὴν νόμον. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ ζωὴ τῶν μητέρων, μέχρις ὅτου τὰ τέκνα των ἔφθανον εἰς ἡλικίαν δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, ἦτο ἀληθὲς βασανιστήριον.

Εἰς τὴν Μαργαρόναν ἔκαμνεν ἐντύπωσιν ἡ θαυμασία γονιμότης τοῦ ἐδάφους, ἐσυλλογιζέτο δὲ τὸ πατρικὸν τῆς κτήμα, — ἕνα κτηματάκι μιᾶς σπιθαμῆς, — καὶ ἐσκέπτετο τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ κερδίξῃ ὁ πατέρας της ἂν εἶχε τὰ κτήματα αὐτά.

Καὶ ἔκλαιεν ἀπὸ συγκίνησιν ἡ ἐπιπλήρεια, μετὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ἐτρέφουν οἱ χωρικοὶ πρὸς τὴν μετὰ τροφὸν, τὴν γῆν.

Ὁ Λεγκὲν συνεμερίζετο τὸν ἐκσιν τῆς Μαργαρόνας. Καὶ εἰς τὰς νᾶς των ὀνειροπολήσεις, ἐσκέπτετο θὰ ἤδύναντο νὰ κατορθώσουν ἂν ἦσαν νατόν, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου, νὰ ταφέρουν εἰς τὴν Γαλλίαν μίαν γυναικαὶ ἀπὸ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν γῆν, τὴν ὁποία οἱ μαῦροι δὲν ἐγνώριζαν νὰ ἐκμεταλλεύσων. Ὁ Λεγκὲν δὲν ἠδυνήθη τισταθῇ εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ ἤρξατο καλλιεργῇ μόνος ἐν τεμάχιον γῆς τὸ ὅποιον ἐφύτευσε μετὰ θαυμασίαν μετρίαν καπνὸν, σιτάρι καὶ ἄλλα γενῆ φυτὰ. Οἱ ἄγριοι, χωρὶς καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ τον μιμηθῶν, ἐπενοῦσαν ὡρὰς ὁλοκληρῶν, θαυμάζοντες τὴν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἐθεώρουν ὡς τὸ κρον ἄκρον τῆς καλλιέργειας.

Ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα ἐφύτευσαν ἕνα κήπον τριγύρω εἰς τὴν καλύβην των. Πρὸς τοῦτο δὲν ἐχρειάσθη τίποτε, παρὰ νὰ μεταφερῶσιν μετὰ ἑαυτῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εὐωδίαζε τὸ χωρίον καὶ τὰ ὁποῖα οἱ ἄγριοι ἐδύσαντο μετὰ μεγαλητέραν περιφρόνησιν, διότι ἔσαν πράγματα ποῦ ἐτρέφοντο. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐδείκνυν ἐντελὴ ἀπαρτὸς πρὸς ὅλα τὰ θαυμάσια τῆς φύσεως, ζῶντα τοὺς ἐνδιέφερον μόνον ὑπὸ μαγικὴν ἐποψίν, καὶ ποτὲ δὲν τοὺς ἐπέεσε ἡ ἰδέα νὰ ἐξημερώσουν κανέναν ἀπὸ τὸν χαριτωμένον ζῶντα ὅποιο ἐξ ἀφρονίας εἰς τὰ περίξ. Ἐκτὸς μετὰ ἀγριοσκύλων, οἱ ὁποῖοι ἐπλανώοντο ἐν τῷ χωρίῳ, τὰ κατοικίδια ζῶα ἦσαν ἐντελῶς ἀγνωστα εἰς τοὺς Μοερούς.

Ὁ Μπρέκος, ἐκπλησσύμενος ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον ἐδείκνυν οἱ λευκοὶ πρὸς τὰ πρωτοφανῆ δι' αὐτοὺς καὶ φυτὰ, ἔκαμνε συχνὰς ἐκδρομὰς ἐφερὲν εἰς τὴν Κοραλίαν, ὅτι ἀξιοπρόσθετον εὐρίσκε.

Μίαν ἡμέραν ἐπλησίασε χαμογελαστὴν νεάνιδα, ἥτις ἐκάθητο εἰς τὰς ἀκτὰς μετὰ τὴν Λίναν καὶ τὸν Γεράρδον, ἔριπεν εἰς τὴν ποδιάν της κατὰ τὸ ὅποιον ἐκείνη ἐξέλαβεν ὡς τεμάχιον τοῦ ἀχύρου. Βλέπων ἐκείνος τὴν ἀφρονίαν της, ἤρχισε νὰ γελά καὶ νὰ πλάτῃ: «Χιρόμπο! χιρόμπο! χιρόμπο! χιρόμπο!»

«Χιρόμπο!» ἐπανελάβεν ἡ Κοραλία, στρέφουσα τριγύρω τῆς τὰς ἀκτὰς, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Λίνα ἐσήμαινε κάθε ζωντανὸν πρᾶγμα, ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ κανέναν παράξενον ζῶντα. Γονατίζας τότε ἔμπροσθεν τῆς ὁ Μπρέκος, ἔπιασε μετὰ προσοχὴν τὸ ὑποπύλον ἀχυρον, ἐπαναλαμβάνων: «Χιρόμπο! χιρόμπο!» (εἶνε ζωντανὸν καὶ τῆς ἐδείξεν ὅτι τῷ ὄντι τὸ πρᾶ-

αὐτὸ ἦτο ἐν ἔντομον, ἐκ τοῦ εἶδους ἐκείνων, τὰ ὁποῖα προσποιούνται ὅτι εἶνε νεκρά καὶ προσλαμβάνουν τὸ χρῶμα τῶν χόρτων, μετὰ τῶν ὁποίων ζοῦν, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ πεισθῇ κανείς, ἀκόμη καὶ ὅταν τὰ ἔχῃ εἰς τὰς χεῖρας του, ὅτι κρατεῖ ἔντομον ζωντανὸν καὶ ὄχι ἄψυχον ἀντικείμενον.

Ἡ Κοραλία καὶ ὁ Γεράρδος, ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸν Μπρέκον, παρετήρησαν καὶ ἄλλα ἀνάλογα παραδείγματα τοιαύτης ἀρομοιώσεως. Ὁ νεαρὸς μαῦρος τοὺς ἐδίδασκε νὰ νύκτωρ ἤρχισεν νὰ κινῆται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἡ ὀφθαλμαπάτη ἦτο τελεία, διότι ἐὰν δὲν ἤρχιζον τὴν

καὶ τὰ ξηρὰ φύλλα ἐπὶ τῶν ὁποίων κυλίνονται, ὥστε ὅταν ἀκίνητοῦν εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ κανείς ἐκ πρώτης ὄψεως.

Μίαν ἄλλην φορὰν, ἔτρεξε μετὰ τὸ δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη, καὶ τοὺς ὠδήγησε σιγὰ-σιγὰ εἰς ἕν μέρος τοῦ δάσους, ὅπου ὁ ἥλιος, διερχόμενος διὰ μέσου τῶν κλάδων, ἐπαίει μετὰ τὴν σκιά. Ὅταν ἔφερε τοὺς φίλους του ἐκεῖ, ἤρχισε νὰ γελά καὶ νὰ κτυπᾷ τὰ χεῖρα του. Τὸ ἔδαφος ἀμέσως ἤρχισε νὰ ζωντανεύῃ, καὶ πληθος ἀπὸ σάβρας ἤρχισε νὰ κινῆται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἡ ὀφθαλμαπάτη ἦτο τελεία, διότι ἐὰν δὲν ἤρχιζον τὴν

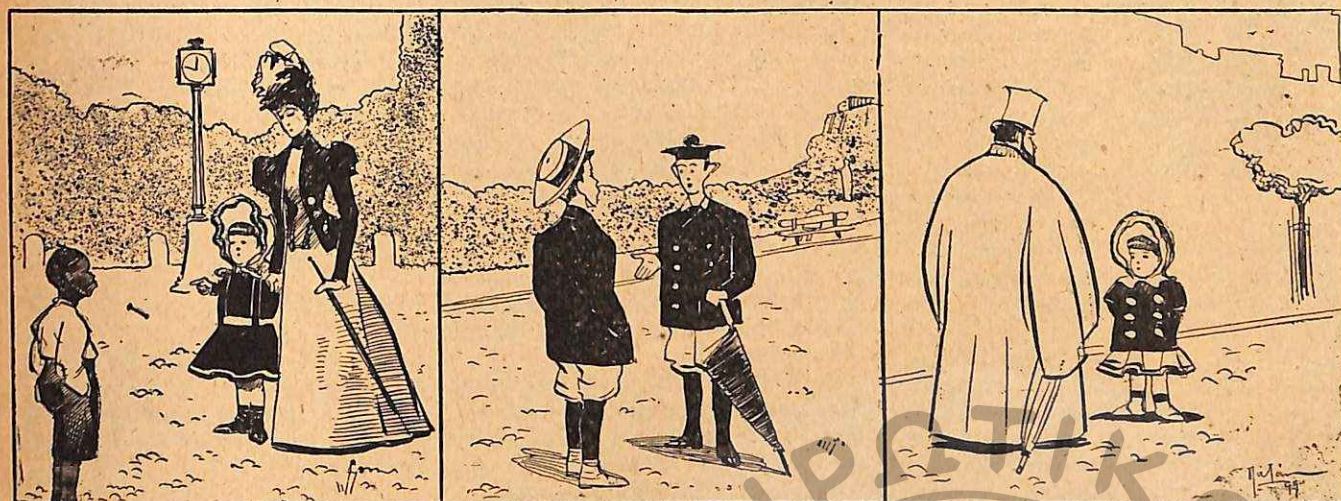
ἄτακτον αὐτὴν φυγὴν αἱ σαῦραι, οὐδέποτε οἱ νεαροὶ Παρισινοὶ θὰ ἐπίστευαν ὅτι θὰ εὐρίσκοντο μέσα εἰς ὁλόκληρον κοπάδι ἀπὸ τὰ ὥρατα αὐτὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα τόσον καλὰ συνεχέοντο μετὰ τὰ ἀραβουργήματα τοῦ φωτός καὶ τῆς σκιάς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Τὰ λεοντάρια θὰ εἶνε κοκκινωπά, ἐπειδὴ κατοικοῦν εἰς τὴν ἔρημον! εἶπεν ἡ Λίνα, τὴν ὁποίαν τὰ πράγματα αὐτὰ ἐνδιέφερον πολὺ.

— Βέβαια, πέρνουν τὸ χρῶμα τοῦ χόματος, ἐστὶ μέρη ποῦ ζοῦν, καὶ ἔτσι εἰμποροῦν καὶ ἐξαπατοῦν τὴν λείαν των. (Ἐπεται συνέχεια.) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

ΤΟ ΑΡΑΠΑΚΙ

ΕΝΑΣ ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ

ΝΗΠΙΑΚΗ ΑΦΕΛΕΙΑ

Ἡ μικρὰ Κική βλέπει εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος ἕνα Ἀραπάκι καὶ λέγει: — Μαμά, κύτατε ἐκεῖνο τὸ παιδάκι πῶς τοῦ ἐμαύρισε ὁ ἥλιος, γιὰ νὰ μὴ βάλῃ Μάρτη ἐπὶ τὸ χέρι του!

— Μετὰ τοιοῦτο καιρὸ, ἔπληρες ὁμβρέλας! — Μὰ δὲν ἀκούσες ποῦ κάνουν λειτανεῖες γιὰ νὰ βρέτῃ; — Ναι, ἀλλὰ ἐστὶν ἐξοχή! ὄχι ἐδῶ μέσα ἐπὶ τὴν πόλιν!

— Σεύρε, μικρούλα μου, νὰ μου πῇς τί σπουδαῖον γεγονός μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ Εἰκοστή Πέμπτη Μαρτίου; — Μάλιστα, Δέσποτα. Τὸ φάρμακόν καὶ τὴ σκορδαλιά ποῦ τρώμε τὸ μεσημέρι.

ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΒΡΟΧΕΡΗ

Ἡ φαιδρὰ ἀρχὴ καὶ τὸ ἀξιοθρήνητον τέλος τῶν Κουλούμων τῆς οἰκογενείας Παραδαρμένου.

ΘΕΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΚΡΟΑΜΑΤΑ

«ΗΛΕΚΤΡΑ»

ΠΟΨΕ, μου εἶπεν ἡ κυρία Διάπλασις, — θά παιχθῇ εἰς τὸ Δημοτικὸν Θεάτρον ἡ «*Ηλέκτρα*» τοῦ Σοφοκλέους. Ἡ Ἀγάπη εἶνε ὀλίγον ἀδιάθετη. Πηγαίνει ἐσθῶ, ἑλπίς, νά τὴν ἰδῇς καὶ νά γράψῃς τὰς ἐντυπώσεις σου; Ὁ Ἀνανίας θάσε συνοδεύσῃ. Ἀπὸ τὴν χαράν μου δὲν ἔγραψα λέξεις νάπαντῇσω. Ἀλλὰ τὸ κίνημά μου ἦτο εὐγλωττότερον ἀπὸ κάθε ἀπάντησιν: «*Ηρακλῆς* ἀμέσως τὸ εἰσιτήριον, τὸ ὅποιον μου ἔτεινεν ἡ κυρία Διάπλασις. Ἐγγράφον ἐπάνω: «*Εταιρία πρὸς διδασκαλίαν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν δραμάτων*. — Διδασκαλία «*Ηλέκτρας* 129.» Εἶχε καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ἐταιρίας, με μίαν ἀρχαίαν μορφήν, — ὑποθέτω ὅτι παριστᾷ κανένα ἀπὸ τοὺς τραγικούς, — καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ εἰσιτηρίου ἦτο ζωγραφισμένος ἐν προσωπεῖον, ἀπὸ ἐκείνα τὰ ὅποια ἐφοροῦσαν οἱ ἀρχαῖοι ὑποκριταί. Καὶ ὅπως ἐξ ὄνυχος κρίνουν τὸν λέοντα, οὕτως ἐκ τοῦ ὠραίου αὐτοῦ εἰσιτηρίου ἔκρινα κ' ἐγὼ ὅτι ἡ παράστασις θά ἦτο κατὰ τὸ ὠραῖον, καὶ ἐκτακτικόν, καὶ ἀσυνηθιστόν.

Ἦξευρα τὴν «*Ηλέκτρα*», διότι τὴν παρεδόθην εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἀλλ' ἐπειδὴ μου εἶπαν, ὅτι ἡ ἀπαγγελία θά ἐγένετο εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, ἐνόμισα καλὸν νὰ ἐπαναλάβω ἄλλην μίαν φοράν τὴν τραγωδίαν, διὰ νά τὴν ἔχω πρόσφατον εἰς τὴν μνήμην μου με ὅλας τὰς λεπτομερείας, καὶ διὰ νά ἡμπορέσω νά παρακολουθῶ τὸ βράδυ καλὰ τὴν παράστασιν. Εἰς αὐτὸ ἀτιμώρητος ὢλον σχεδὸν τὸ ἀπόγευμα. Σὺς συνιστᾷ νά τὸ κάμνεται καὶ σὺς, ὡς ἀνάγκη, πρὸκειται νά μεταβῇτε εἰς τοιοῦτον εἶδος παραστάσεως, διότι ἄλλως τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἀπὸ τῆς σκηνης θά σας φαίνωνται... κινεῖται.

Τὸ βράδυ εἰδείνθησα ὀλίγον, — ὅταν εἶμαι διὰ τὸ Θεάτρον με πιάνει τρομερὰ ἀνυπομονησία καὶ ἀνορεξία, — ἐπῆρα τὸν Ἀνανίαν καὶ ἐπῆγα ἢ μᾶλλον ἔτρεξα. Τί κόσμος! Μολονότι ἦτο ἀκόμη ἐνω-

ρίς, ἐκάμαμεν ἓνα τέταρτον ἕως νά κατορθώσωμεν νά ἐμβώμεν. Κ' ἐκεῖ ποῦ ἐπεριμέναμεν τὴν σειράν μας, ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῆς εἰσόδου, ὁ Ἀνανίας ἔλαβε καιρὸν νά κάμῃ τὸ πρῶτόν του λογοπαίγνιον.

— Ξεύρεις, μου εἶπε, διατί φωτίζεσαι τὸ Θεάτρον με ἡλεκτρικὸν φῶς;

— Ὅχι! γιατί;

— Διότι δίδεται ἡ «*Ηλέκτρα*»! Ἡ αἰθουσα γεμάτη τὰ θεωρεῖα γεμάτα τὸ ὑπερῶν... ὦ Θεέ μου! τί πλῆθος εἰς τὸ ὑπερῶν! Καὶ εἶνε σχεδὸν ὅλη φοιτηταί, καὶ φωνάζουν καὶ γελοῦν καὶ χειροκροτοῦν διαρκῶς. Ποτέ μου δὲν εἶδα θορυβώδεστερον ἀκροατήριον. Καὶ ἡ εὐθυμία ἀπὸ ὑψηλὰ κατέρχεται ὡς τὴν πλατεῖαν, καὶ ὅλοι βλέπουν πρὸς τὸ ὑπερῶν καὶ γελοῦν φαιδρότατα με τὴν ζωηρὰν ἐκείνην νεολαίαν.

Εἰς ἐν θεωρεῖον διακρίνω τὸν καθηγητὴν κ. Μιστριώτην, πρὸεδρον τῆς Ἐταιρίας, εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ ὁποίου ὀρεῖται ἡ παράστασις. Φαίνεται εὐτυχιστάτος καὶ ἔχει πολὺ δίκαιον. Διακρίνω καὶ πολλοὺς ξένους με τὰ βιβλία ἀνά χεῖρας. Εἶνε ἑλλανομαθεῖς καθηγηταί, ἑταῖροι τῶν Ἀρχαιολογικῶν Σχολῶν, ἢ φιλοπερίεργοι περιηγηταί, θεωρήσαντες ὡς μεγάλην καλοτυχίαν τὸ νά ἴδουν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν παράστασιν ἐνὸς Σοφοκλείου δράματος.

Ἐπὶ τέλους ἀκούεται ἐν σάλπισμα, γίνεται σιωπὴ ἄκρα, καὶ ἡ αὐλαῖα ἀνυψοῦται. Ἰδοὺ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἰδοὺ ὁ Ὀρέστης με τὸν παιδαγωγόν του. Ἡ παράστασις ἀρχίζει.

Γνωρίζετε βέβαια τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἠλέκτρας. Ἡ Κλυταμένηστρα φονεύει τὸν σύζυγόν της Ἀγαμέμνονα, καὶ ὑπανδρεύεται τὸν ἐξάδελφόν του Αἰγισθόν. Ἀλλ' ἐπανέρχεται ὁ Ὀρέστης, ἀφ' οὗ πρῶτον ψευδῶς διέδωκεν ὅτι ἐφονεύθη κατὰ τὸν Πυθικὸν ἄγῶνα, καὶ συμπραττούσης τῆς Ἠλέκτρας, ἐκδικεῖται τὸν φόνον τοῦ πατρὸς του, φονεύων ἀμφοτέρους τοὺς ἐνόχους. Πολὺ τραγικὰ καὶ ἀπαίσια πράγματα. Ἀλλὰ τὰ ἐξαρτῶν καὶ μᾶς τὰ παρυσιαζέει ὠραῖα ἢ ποιήσις, ἢ τέχνη. Καὶ ἡ ἐντύπωσις μου ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἶνε λαμπρά. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ μορφή καὶ τὸ παράστημα τῆς δεσποινίδος Ἀποστόλου, — νεαρὰς ἀποφοίτου τοῦ Ἀρσακείου, — ἢ ὅποια ἐνεκρίθη τὴν Ἠλέκτραν. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ ἀπαγγελία τοῦ Παιδαγωγοῦ, ὅταν προπάντων, ὑποκρινόμενος τὸν Ἀγγελον, διηγῇ τὰ κατὰ τὸν ψευδὴ θάνατον τοῦ Ὀρέστου ὢλον τὸ Θεάτρον χειροκροτεῖ. Μοῦ ἀρέσει ὁ χορὸς, ἐκ νεαρῶν καὶ καλλιφόνων ἀρσασκευῶν, ὁ ὁποῖος ψάλλει ὠραῖα τὰ χορικά τῆς τραγωδίας, τονισθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Σακελλαριάδου. Ἀλλὰ μ'

ἐνθουσιάζει ὁ Ὀρέστης, τὸν ἐκποκρίνεται ὁ φοιτητὴς κ. Κουτσογιάννης. Νομίζω ὅτι βλέπω πραγματικὰ χαῖον Ἑλληνα. Ἀλλὰς τὰ αἰ ἐνδυμασίαι εἶνε πιστὰ κριβεσάται καὶ μου φαίνεται ὅτι οργανώσαντες τὴν παράστασιν ἐπέτυχον πολὺ περισσότερον, παρὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ὑποκριτικῆς ἀπαγγελίας. Αὐτὴ εἶνε καὶ τὸ τοῦ Ἀνανία, ὁ ὁποῖος ἤξευρε τερά ἀπὸ ἐμέ.

Ἡ παράστασις τελειώνει. Ὁ χειροκροτεῖ ἐνθουσιασμένος. Ὁ στρώτης προσφωνεῖ ἀκόμη πλεονασμένους. Φαντασθῆτε ὀλίγον παίζεται εἰς τὰς Ἀθήνας ἐν δρᾷ Σοφοκλέους, ἀπὸ ἑλλήνων, εἰς τὴν χιλιάν γλῶσσαν, δύο χιλιάδες ἐπὶ ἐγγράφῃ! Δὲν εἶνε μικρὸν πᾶν;

Φεύγομεν καὶ ἡμεῖς κατευθύνοντες, εὐχόμενοι νά ἴδωμεν γρήγορον ἄλλου ἀρχαίου δράματος διδασκαλίαν. Εἰς τὸν δρόμον ἀκούομεν ἓνα κῆρυξ ὁποῖος ἔχει μεγάλην φλυαρίαν καὶ νει τὴν Ἠλέκτραν.

— Ξεύρεις, μου λέγει ὁ Ἀνανίας, αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε εἰδικώτερος νὰ διὰ τὴν Ἠλέκτραν.

— Διατί; ἐρωτῶ.

— Μὰ δὲν τὸν γνωρίζεις ἡλέκτρολόγος;

Τὸ κακὸν τὸν λογοπαίγνιον ἐστὶν ὡς ἐν, ὅταν ἐπιλησθῇ σπῆτι. Μὰς συναντᾷ ἓνας φίλος νεανίας καὶ μας ἐρωτᾷ πῶς μας παρὰστασις.

— Ἡλέκτρα ἡμεῖς νὰ τὸν ἀδελφώσωμεν ἀδελφός μου.

Καὶ ὁμοῦ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Η ΕΛΕΚΤΡΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

«*ΑΝΟΙΞΙΣ*»

Με ἀχνάτη λάμψι τὸ πρῶνὸ ἀστὲρ μουσικὰ ποτίζει ἀπ' τὸν οὐρανὸν τὰ φυτὰ, τὴν χλόην καὶ τὴν ἀγρία φλόγην ποῦ δειλὰ φυτρώνει, ἔαν παιδὶ ἐκείνου.

Καὶ ἐστὶ πότισμά του μίαν ἀνατολὴν τῶν φυτῶν οἱ ρίζες νοιώθουνε τὴν Δεῖς ἐυπνεῦνε τώρα τὰ δροσὰτα γαῖας νά ἴδουν ποῖο μάγο χερί τάεινε.

Σκάζουν τὰ μπουμπουκία Κασιολόγοι γιόρτερη φοροῦνε πάλι φορεσιὰ φωτοπλημμυροῦνε οἱ οὐράνιοι ὅλοι καὶ ἀνθεὶ καὶ βράχος κ' ἡ ἀκροβαλάνη.

Τῆς ἀγάπης ὕμνος, ἀκού, ἀντιλάλλει ἔμπναι, ὦ ψυχὴ μου, γιὰ νά ἴδωμεν, ἐστὺ Χριστοῦ τὴν ὄψιν πῶς λαμπρὰ ἀνοίξει αἰώνια, χάρις περισσά.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μεταξύ συμμαθητῶν:

— Νά σου εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀκόμη δὲν ἤμπαρεσα νὰ ἐννοήσω τί θὰ εἴπῃ συγκεκριμένον καὶ ἀπρημένον.

— Φέρε μου κανένα παράδειγμα, νὰ σοῦ το εἰπῶ. — Νί, τὸ μουσικὸν τί εἶνε;

— Ἄ, αὐτὸ εἶνε καὶ πρέπει νὰ εἶνε συγκεκριμένον!

Εστῆν ὑπὸ τῆς ἑτοιμορροῦ Οἰκίας

Εἰς τὸν δρόμον:

— Γιατί, φίλη, αὐτὸς κλημνίζει τὸ σπῆτι του; — Φαίνεται πῶς τὸ βαρεθῆκε.

Εστῆν ἄπ τὸ Ποντικίον

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «*ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ*»

Εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ ἐκεῖνα τὰ καλὰ καὶ τακτικὰ παιδιὰ μου, τὰ ὅποια ἤρχισαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐμμετρῶνται πρὸς τὴν παρὰ κλῆσιν μου, συνοδεύοντα πᾶσαν παραγγελίαν τὴν μετὰ ἐντυπὸν ταῖν, ἐκείνων με τὰς ὁπλὰς τοῖς στέλλεται τὸ φύλλον ἐκ τοῦ Γραφείου μου. Διευκολύνουν τοιοῦτοτρόπως πολὺ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας τῶν, καὶ μετὰ μὲν ὅσον ὅσον ἐκείνων τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖται διὰ ν' ἀνατρέξω εἰς τοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν, νὰ εὐρω τὴν διευκολύνω τῶν, νὰ τὴν γράφω, καὶ ἐκείνων αὐτοῦ θὰ εἶδα ἀπὸ ἐν εὐστροφίαν ἢ ἢτο δυνατόν, ἀλλὰ καὶ εὐστροφίαν ἢ δὲν τοὺς δίδω, τοὺς δίδω ὅμως καὶ ὅσον ἀπὸ μίαν εὐχὴν μίσα ἀπὸ τὴν καρδίᾳ μου ποῦ ἀίττει περισσότερον καὶ ἀπὸ εὐστροφίαν.

Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν τὴν σύστασιν διὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσω καὶ ὅσοι οἱ ἄλλοι: Φυλάγετε τὰς ἐντύπους ταῖν, ὑπὸ τὰς ὁποῖας ὅς στέλλεται τὸ φύλλον ἐκ τοῦ Γραφείου μου, καὶ ὁσάκις κάμνετε μίαν ἀνατολὴν παραγγελίαν, συνοδεύετε αὐτὴν μετὰ ἀντίτιμον καὶ με μίαν ταῖν ἐκ αὐτῶν.

Με μεγάλῃ μου χαρὰν ἔλαβε ἐπιστολήν ἀπὸ τὸν φίλον μου Ὀλυμπιονίκην, ὅστερ' ἀπὸ πολλῶν καίρων. Δὲν με εἶρε λησμονήσῃ ἀλλὰ τὰ πολλὰ μαθήματα τὸν ἡγάγασαν νὰ παραμελήσῃ μόνον τὴν Ἀλληγογραφίαν καὶ, ὡς λέγει, νὰ ποικίλῃ τὸν ἐκτὸν τὸν ἀπὸ τῶν ὠραίων Διαγωνισμῶν τῶν Εὐστροφῶν. Ἀλλ' ἰδοὺ δὲ ἐνέρισκε σήμερον ὀλίγον καιρὸν, καὶ πόσα ὠραῖα δὲν μου γράφει: περὶ τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς, περὶ τῆς παραστάσεως τῆς Ἠλέκτρας, περὶ τῶν φετινῶν καινοτομιῶν μας, καὶ κτλ. Περί τῆς Ἀλληγογραφίας μου γράφει τὸ ἐξῆς σπουδαίον: «*Εἶδον νὰ τὴν παρακολουθῶ μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ἄνδρες ὑψηλὴν θέσιν κατέχοντες ἐν τῇ κοινῇ, ἐνθουσιάζοντες τὰ νεανικά αὐτῶν ἔτη, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἓνα ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων πολιτικῶν μας, πρῶτον ὑπουργόν, δὲν ἀίττει λοιπὸν, Ὀλυμπιονίκην, νὰ προσπαθῇ νὰ εὐρίσκει κάποτε ὀλίγον καιρὸν καὶ νὰ μου γράφῃ;*

Ζωγράφος Παράσις, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, τὸ ὅποιον ἐπαρῶδη. Βέβαια, τὸ ψευδώνυμον δὲν πρέπει νὰ το γινώσκῃ ἄλλος ἀπὸ τὸν κάτοχόν του καὶ ἀπὸ ἐμέ, διότι τότε ἐκπληροῦν τὸν σκοπὸν του. Ὡς πρὸς τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μ. Μυστικῶν, εἰς ἡ ἀνάγκη νὰ γινώσκῃ: ποῖος κρύπτεται ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον, ὑπὸ τὸ ὅποιον σοῦ κῆρυξον ἢ κάμνεις τὴν πρόστασιν; Ἰσα-ἴσα τὸ Λεύκωμα ἔχει μεγαλύτεραν χάσιν, ὅταν περιέχῃ πολλὰ τετράδια ἀπὸ ἀγνωστούς.

Τουλίεμ Τέλλε [Ε] μου ἤρσαν αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸν Κινηματογράφον καὶ τὴν Ἠλέκτραν. Ἡ δὲ σύγκρισις μεταξὺ Ἐδίσσαν καὶ Σοφοκλέους μου ἐφάνη πρωτοτυπία τῆς Μ' ἐλύπησεν ὅμως πολὺ τὸ παράπολόν σου... Ξεύρεις ποῖον... καλλίτερον νὰ μὴ εἴπω τίποτε, διὰ νὰ μὴ λυπηθῇ ἀδίκως καὶ τὸ καίμενον τὸ Ἀρχιτεκτονικόν, τὸ ὅποιον βέβαια δὲν παῖται τίποτε.

Σοφία Γαρίση, νέα μου φίλη, πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃ συχνά. Ἄ! Περιπέτεια τοῦ Ρογέρου τοῦ ἀγαπητοῦ σου μυθιστολήματος, θὰ διαρκέσῃ, ὅλον τὸ ἔτος; ὥστε ἀκόμη δὲν ἄρχισε καλὰ καλὰ.

Δημόσιος Βάλλου, καθὼς βλέπεις εἰς τὴν σχετικὴν στήλην, ἐκλέγω σήμερον ψευδώνυμον διὰ τὴν φίλην μας, καὶ περιμένω νὰ μου γράψῃ. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας σου καὶ διὰ τὴν ἐποπτεῖαν καὶ ὅπου βρεθῇ, θέμα τῆς ὁμιλίας σου εἶνε ἡ Διπλῆσις.

Νουτζίς ἀπὸ μετροποπόλεως, Ὁραία Κέρκυρα, δὲ ἡ μακροχρόνιος σιωπὴ σου διήλθεν ἀπαρτήρητος: πιστεύεις ὅμως δὲ ὅτι μόνον ἐγὼ τὴν παρετήρησα, ἀλλὰ καὶ οἱ παλαιοὶ φίλοι μας, οἱ ὁποῖοι πολλάκις με ἠρώτησαν τί γίνεσται. Δὲν δημοσιεύω τὴν γνώμην σου περὶ Μαυροστίου, διότι νομίζω δὲ τὸ ζήτημα ἐξηγητὴν πλέον καὶ δὲν δημοσιεύω κανενὸς ἄλλου, ἀλλὰ μόνον τὴν ἰδίαν μου εἰς τὸ προσεχές.

Ἀνδρὸς τῆς Ἐρήμον [ΕΕ] θαυμάσια αἱ ἐκ τῆς Ἠλέκτρας ἐντυπώσεις σου: τὰς ἐξήλυσες καὶ ἡ Ἑλπίς. Ναι, εἰς τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν μένω ὀλίγον ὀπίσω, ἐνεκα ἐλλειψῆς χώρου: συνήθως θὰ τὰς βλέπῃς εἰς τὸ ἀμέσως κατόπι φυλλάδιον ἐκείνου, εἰς τὸ ὅποιον θάπαντῶ εἰς τὴν περιέχουσάν τὰς προτάσεις ἐπιστολήν.

Ἐχὼ σήμερον ἐπιστολὴν καὶ ἀπὸ τοῦ ἄπορον ἐκείνου παιδίου τῆς Λευκάδος, τὸ ὅποιον ἐνέγραψεν ὁ Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης. Τί ὠραία, τί συγκινητικὴ ποῦ εἶνε! Κ' ἐγὼ πρέπει νὰ εὐγνωμόνῃ τὸν Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην, ὁ ὁποῖος μου ἐχάρισε τοιοῦτον φίλον.

Τὸ εὐχνοῦμαι εἶνε δὲ τὸ παράδειγμα τοῦ δὲν ἐμείνεν ἄνευ μνήσεως καὶ ἰδοὺ δὲ ἡ εὐγενής μου φίλη Πολυέστη Γ. Κέκση — ἀδελφὴ τῆς ἀλφειομένης μας Χρυσούλας, — ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἐγγράψῃ τὸ πᾶν καὶ κορίτσι, τὸ ὅποιον μου εἶχε συστήσῃ ἡ Θεραπειὰ τῶν Μουσῶν.

Συμβαίνει, φίλε μου Κωνσταντίνε Γ. Σεῖδα, δὲ ἐν ἐκ τῶν ψευδωνύμων ποῦ ἐπρότεινες σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ 13ον φυλλάδιον μετὰ τὴν συνθηματικὰ ἀρχικά. Πῶς δὲν το εἶδες;

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα τῶν δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Κλειοῦσαν Ἰτέαν (Δ. Τ. Χάρην τῶν Λύσεων ὅλοι οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φίλοι μου δύνανται νὰ προμηθεύωνται ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλείου τοῦ κ. Στ. Βασιλειάνου) Μέλλουσα Ἀρχιτέκτονα (Δ. Β.) Λεωνοῦ Κεράσι (Γ. Φαῖδρ' Φύσιν (Ζ. Π. ναι, τώρα πλέον θὰ συνηθίσωμεθα ἐξαιρετὰ διὰ τῆς ἀλληγογραφίας, ἀφ' οὗ ἡμπορῇ καὶ γράψῃ: τὸν ὠραῖον Ἀργοναυτὴν (Ο. Μ.) Ἀνθοδότην Ἀνθόδο (Ε. Κ. δύνασαι νὰ στείλῃς τὰς λύσεις, ἐκ τῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν ἤδη πάντοτε εἶνε καὶ πρὸς ἐγγράφῃ νέον συνδρομητῶν) καὶ Νεφέλωσιν Οὐρανόν (Σ. Φ.)

Ἀδπαδομοί, Πληροφορία: Ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα ἀσπάζεται τὴν Πριγκίπισσαν τοῦ Ἀγνῶστ καὶ τὴν Σφίγγα τῶν Θηβῶν — ἡ Ἀλεξάνδρα Μπαλακῶστα πληρορροεῖ τοὺς σίλους μου δι' ἡλὸς ψευδώνυμον, ὥστε δὲν εἶνε πλεονέκτημα τοῦ Ζαλὶγγου — ὁ Ἀρλετίνος συγχάρει τὸν Ἀρμυροπόδην καὶ τὴν Μυλαίδην διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν εἰς τὴν συναυλίαν τῆς Φιλαρμονικῆς — ἡ Τετραπέρατη συγχάρει τὴν Στρονμπουλὴν Χορὸν τριῶν διὰ τὸ ψευδώνυμόν της, τὸ ὅποιον, λέγει, τῆς ταρξίζει λαμπρά, διότι καὶ ὠραία χορεύει, καὶ σ' ρομπουλὴ εἶνε — ὁ «Μικρὸς Ἀθηναῖος» Σύλλογος πληρορροεῖ τοὺς ἐνδιαφερομένους, δι' ἀντιπρόσωπον τοῦ εἶνε ἐν Πάρισι ὁ Χοστ-Ἀλκας Πά-νικας, ἡ Ἐλένη Ρούσου καὶ ἡ Ἀναλία Κουρῶδη ἐν Ρωσίᾳ δὲ ἡ Κοραλία Μακρῆ — ὁ Μικρὸς Κατεργάρης ἀσπάζεται τὸν Πικ-Νίκα — ἡ Χειμωνιάτικη Διακῶσα συγχάρει τὸν Γόρδιον διὰ τὴν ὠραίαν Μαγικὴν Εἰκόνα του, διὰ τὴν ὅποιαν ἔσπασε τὸ κεφάλι της... ἄλλα τίποτε! — τὸ Μπουμπουκίον Μυαλὸ ζῆτε τὰρχικὰ καὶ τὸν τόπον τῆς διαιωνῆς τοῦ Βιάρχου τῆς Νυκτὸς — ὁ Κρίπ-Κράπ πληρορροεῖ τοὺς φίλους μου δι' ἐννοεῖται Ἀμη-τριος Γ. Φωκᾶς καὶ δι' ἡλὸς ψευδώνυμον — ὁ Ἀγγορολογώτατος πληρορροεῖ τὸ Ισ-στεφίς Ἀστὺ δι' ἀρχικά — οὐ εἶνε Π. Α. Ι. ζῆτε δὲ καὶ τὰ ἰδικὰ του — ὁ Ἀρτήφιος ζῆτε ἄλληλογραφίαν μετὰ τὸν Ἐρευνήτην τῶν Ψευδωνύμων — ὁ Σχίλλερ συγχάρει τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας διὰ τὴν ὠραίαν παιδικὴν χορὸν, τὸν ὅποιον ἔδωκεν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ του — ὁ Χρυσόστομος Πακτωλὸς ζῆτε ἀρχικά τοῦ Αὐγερινῶ — ὁ Φιλέλλην Μικρασιάτης ἀσπάζεται τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα καὶ ἀναεῖνε τετραδόν του. — Ἀλλὰ πληρορροεῖ παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν ἐπὶ ἀλλὰζοῦν: τὸ Σιδηρὸν Κράνος μετὰ τὸν Πέτρον Βετσόπουλον ἢ Κάρμεν Σὺλδα μετὰ τὸν Βρετανικὸν Ἀστέρη. Χρυσόλαμπη Ἀστέρη, Σοφὸν Πιττακὸν Λευκοπόδην Ἀρχιτέκτονα καὶ Ἀρχοντα τοῦ Κόσμου — ὁ Λευκοπόδης Ἀρχιτέκτονα μετὰ τὸν Βομερλάδην, Λούσιον, Ἀδραν τοῦ Βουνῶν. Ἑλληνικὴν Καρδίαν καὶ Χρυσόστομον Πακτωλὸν — ἡ Καταρίδα μετὰ τὸν Παλλοῦσαν Καρδίον, Ἀρχιτέκτονα, Ἐρυσθραν Καμείαν, Τσωνκί-δαν καὶ Μαργᾶν τοῦ Εὐρίπου — ὁ Βρετανικὸς Ἀστὴρ μετὰ τὸν Πρώτην Μαῖον. Μικρὸν Διάβολον, Δαμονάκι, Περτελὶκὸν Ζέφυρον καὶ Μαργᾶν τοῦ Εὐρίπου — ὁ Νικητὴς τῆς Ἀντιστερίσης μετὰ τὸν Βασιλέα τῶν Ὁρέων, Ταβγέτην, Ἀστέρη τοῦ Βέγυ. Νά-αρχον Θεοβέρδην καὶ Νύμφην τοῦ Κορρᾶ — ὁ Καπετὰν Γιακουμῆς μετὰ τὸν Ναυτοπόδην, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Ἀρχιτέκτονα — ὁ Νεοταλὸς Ἑλλήν μετὰ τὸν Κορινθιακὸν Σταφίδα, Καρποντιάρην, Ὁρᾶν Σελήνην, Βίγλιν καὶ Ἑλληνικὸν Πόδα — ἡ Βασίλισσα Μαργᾶ μετὰ τὸν Ἡμερον Περιστερὸν, Μικρὸν Πανίστην, Καλλιπρόην, Σταῖον, Στρονμπουλὴν Χορὸν τριῶν καὶ Βίγλιν [Ε]. — ὁ Ἐμπεδοκλῆς μετὰ τὸν Κορινθιακὸν Σταφίδα, Ἀνακατοστῶν, Σκίπτερον τοῦ Διὰ, Ἡσυχὸ Ἀράκι καὶ Κόρην τοῦ Ζαλὶγγου — ὁ Ἀρχιμουσουλμανίας μετὰ τὸν Βαρκουλὸν τοῦ Φαλῆρον — τὸ Νευροστάσιον μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, καὶ Ζοφερὸν Μισαῖον, ὁ Κόδορος μετὰ τὴν Αἰγυπτιανὴν Ἀθηνᾶν Κόρην τοῦ Βουνῶν, Ἀνδρὰν τοῦ Ἀρίωνος, Ἰωάννην Μαρκέτην καὶ Ἀντιγόνην Ἰατρίδου — ὁ Ἀγριος Μάγος μετὰ τὸν Τυρταῖον, Ἑλληνικὸν Πόδα — Ὁλιν τὸν Γρι-πῆα, Κόρην τῆς Πριγκίπου καὶ Ἀντικὸν Ποιητὴν — ὁ Ἀστὴρ τοῦ Πόρτον μετὰ τὸν Ἑθρικὸν Ἰγνον, Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην,

Ἡρώα τῆς Σύρου. Τρεχαγυρενοπούλου καὶ Τσοῦχτραν—ἡ Κάμμερ Σύλλα μετὰ τὸν Ἀδγερινόν, Ἀεροναύτην τῶν Βοσγίων, Φάλλωντα Ρύακα. Ἀνθισμένον Μενεξέρ καὶ Ἐρμὴν τοῦ Πραξιτέλους—ἡ Ἐξορίστος Ἑλληνὶς μετὰ τὴν Ὀμίλῃν τῆς Ἀγγλίας. Δέαν. Θεοφανὸς καὶ Ἀρχιζιζάνιον—ὁ Βρετανικὸς Ἀστὴρ μετὰ τὴν Γαλατὴν Χαλκιδόπουλον. Πιγνὸν τῆς Ἐρμῆος. Ἰωνικὴν Ἀκτὴν. Σταγόνα Δρόσου καὶ Δέαν—ὁ Νικητὴς τῆς Ἀουστέρλιτσης μετὰ τὸν Ναυτοπαίδα, Σοφὸν Πιττακόν, Γλυκύλαον Ἀηδόνα, Κάστε Βρέστο, Κάμμερ Σύλλα καὶ Ἰριδα—ἡ Ἰλὴ τοῦ Κηφισσοῦ μετὰ τὸν Μουσουργόν, Κόρην τοῦ Ζαλόγγου, Ἀστέρη τοῦ Βέγα. Φιλέλληνα Μικρασιάτην καὶ Ἡρώα τοῦ Μεσολέωντος—ὁ Ἐμπεδοκλῆς μετὰ τὸν Ἰπποκρίτην τῆς Ἑλλεινίδος Μορφῆς. Συριανὸν Ἰπποκρίτην. Λευκόπτερον Ἀγγελον, Σαρδανάπαλον καὶ Γλυκὸ Φιλάκι—τὸ Ζουλάπι μετὰ τὴν Ὀραϊαν Κέρκυραν, Ἰριδα καὶ Ἑλληνικὴν Σημαίαν—ὁ Κεραυνὸς μετὰ τὴν Θυελλαν, Φλογερὰν Ἀκτὴν τοῦ Σουλίου, Ζεβάν, Κόδρον καὶ Μυτιληναῖον Ἀρίονα ὁ Πλὴκ Πλάκ μετὰ τὸ Φάσμα τῆς Νυκτὸς καὶ Ἀπόστολον Καταπαναγιώτην—ὁ Ἀβλάβιος μετὰ τὸν Ναυτοπούλου, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἑλληνικὸν Αἰσθημα καὶ Ἀγγυρολοῦστατον—ἡ Γλυκεῖα Ἑλλὰς μετὰ τὴν Πένθιμον Κυπάρισσον, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας καὶ Ξανθὴν Ναυτοπούλου—ὁ Ναυτοπάσις μετὰ τὴν Παρχαλίαν. Ροδοστεφανωμένη Ἀνοικίον, Λούσιον, Δ. Π. Δρίβαν, Δ. Ε. Δίπλαν καὶ Ἀγγιον Μάρδην.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι: στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Νευρόσπαστον (νομίζω ὅτι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς ὡραίας ἐπιστολάς, ἂν μου ἐκθέτῃς φυσικῶς τὰς ἐντυπώσεις σου διὰ κάθε τί, τὸ ὅποιο σου παρουσιάζεται.) Καλλιρρόην Σταῖχον (ὁ γρίφος σου πρῶτον γαλλικὸς, δεῦτερον γνωστότατος.) Κυματίζουσαν Θάλασσαν (ἡ ὅποια δὲν μου ἔγραψεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας, διότι ἐκενοῦσε σκαμνάκι διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς χρόνια πολλά.) Ἀρλεκίνον (ἂν ζωγραφίξῃς, διατί νὰ μὴ στείλῃς διὰ τὸν Διαγωνισμόν;) Τετραπέρατην (χαίρω πολὺ που ἀπεφάσισες νὰ μου γράψῃς) μὰ πῶς ἦτο δυνατόν, σὺ τετραπέρατη, νὰ μὴ εὐρίσκῃς θέμα δι' ἐπιστολὴν; ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα κολακευτικὰ μοῦ γράφεις.) Παρασπῆλι, Βασιλίωσαν Μαργὰ (δὲν στέλλω εὐσημα) τὰ γράφω μόνον δὲν εἶδες τὸν Ὀδὴν;) Ζηλεμένην Βοσχοπούλου (ἔτσι σὲ θέλω) νὰ μου γράψῃς καὶ κάπου κάπου.) Μυλέρδον (ἔστειλα.) Διαβολάκι (πῶς λέγεσαι) ὁ ἀδελφός σου; ἄς μου γράψῃς νὰ τον γνωρίσω, καὶ τότε τοῦ ἐκλέγω ψευδώνυμον.) Χιονισμένην Κούκλαν ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν) ἀλλὰ νὰ υπογράψῃς καὶ μὲ τὸ ὄνομά σου, ὅχι μόνον μετὰ τὸ ψευδώνυμον.) Μπομπονισμένο Μυαλὸ (εἶδες λοιπὸν ὅτι δὲν ἦτο ... αὐτός;) Ἡμερον Περιστερὰν (ἔστειλα.) Ἀδελφὴν τοῦ Ἑλέους, Ἀδγερινόν (ἔστειλε) ἡ πρὸς προφῶρα, εἶδες, διεψεύσθη.) Ἀρχάδα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπαλῆμα) τὸ Φύρδην-Μίγδην θὰ δημοσιεύω.) Κατίναν Δουλίδον (χαίρω πολὺ που ἔγινες καλὰ) ἀλλὰ διατί δὲν ἔγραψας καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου; μὴπως αἱ προτάσεις σου θέλῃς νὰ γίνων μετὰ τὸν σου;) Π. Ι. Μπουγᾶν (ἔστειλα.) Ἀγγυρολογιστάτον (ἀρκετὰ καλὴ ἡ «Δύστυχη» νομίζω ὅμως ὅτι ἡ ἡλικία σου εἶνε μάλλον διὰ παιδρὰς ἐμπνεύσεως.) Ἀρνήφιον, Σχιλλερ, Χρυσορρόαν Πακτωλόν, Ὀλπιν τὸν Γριπτά (τὰ ἔλαβα ὅλα) αἱ Μαγικαὶ σου εἰκόνες ὡραῖαι [ΕΕ] μάλιστα θὰ ἐδημοσιεύω τὸ ναυάγιον τῆς «Εὐσταθείας» ἂν τὰ κρυμμένα πρόσωπα ἦσαν καθαρότερα.) Φιλέλληνα Μικρασιάτην (αἱ Ἀσκήσεις σου ἀρκετὰ καλὰ.) Παρήγορον τῶν Θλίψεων, Ὀραῖον Τριαν-

ταφυλλάκι (ἔ, τί νὰ γίνῃ!) Μυτιληναῖον Ἀρίονα (ἔστειλα.) Ὀμίλῃν τῆς Ἀγγλίας. Σαλοντικὴν Ἑλλὰν (τὸ πρῶτον εἶνε ἀπλούστατον: διὰ τὰς λύσεις κάθε φυλλαδίου ὑπάρχει προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας πρέπει νὰ σταλοῦν.—π. χ. δέχομαι λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου μέχρι τῆς 24 Μαΐου—καὶ ἂν οὐ παρέλθῃ ἡ προθεσμία, τότε δημοσιεύονται αἱ λύσεις.) Ἡρωϊκὸν Ξίφος (καὲν σφάλμα δὲν εἶχεν ἡ ἐπιστολή σου) μόνον τὸ ἔξος θέλει δεῖξαι, ὡς δὲν ποὺ εἶνε...) Ἑλένην Γ. Οἰκονομίδου (ὅχι μόνον σὲ συγχωρῶ, ἀλλὰ σοὺ γράφω καὶ ἐν [Ε] διὰ τὴν γλαφυροτάτην ἐπιστολήν) εἶσαι βιαστικὴ ὀλίγον, ἀλλὰ ἐκφράσσαι μετὰ πολλὴν φυσικὴν χάριν.) Ποτικαί, Ἀνδριανὰν Βλασσόπουλον, Μακρολέξαν καὶ ἀδελφούς (οἱ ὅποιοι διαρκῶς ἐξοπαλῶνται!) Χιωτοπούλου (εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσας συμπαθεῖς ἐκφράσεις.) Ἀντίο Μαστέλλο (σὲ συγχωρῶ διὰ τὸ Ἀποτέλεσμα τῶν ἑξατάσεων) εἶμαι εὐτυχὴς διότι ἡ μελέτη τοῦ «Πρόαντος» σ' ἔκαμε νὰ γράψῃς τόσον ὡραῖαν ἐκθεσιν.) Ἀμυδρὰν Λάμψιν (θὰ ληρῇ μετὸν καὶ διὰ τοὺς καθυστεροῦντας τετράδας Μ. Μυστικῶν.) Σμυρνητοπούλου (θὰ μελετήσω τὸ σκεδῖόν σου καὶ πιθανώτατα θὰ το θέσω εἰς ἐνέργειαν) περιμένε ὀλίγον.) Πυθαγόραν τὸν Σάμιον (ὁ ὅποιος φρονεῖ ὅτι ἔπρεπε νὰ ὀνομαζόμηναι: «Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν καὶ ἡ Τερψις τῶν Μεγάλων» δι' ἐν σράγκον στέλλε 5 γρόσια.) Ἀρῶσον τῆς Τροικηρίας (ἔστειλα.) Ἀρχιναύαρον Θεμιστοκλέα (ἂν τὸν ἀγαπήτῃς μετὰ κ. Α. Σ. συχνὰ τὸν ἐνθυμούμεθα) διαδίδασέ τῳ, παρακαλῶ, τοὺς χαιρετισμούς τοῦ κ. Παπαδοπούλου τὸ «Ἀκούσιον Λογοπαλινῶν» ἐγγράφον ἐν συνεργασίᾳ σοῦ καὶ τοῦ Ἀναγν.) Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, κτλ. κτλ.

Εἰς ὁδὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Μαΐου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γραφῇ τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φανίλλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

207. Δεξιγρίφος.

Εἰς μέλος σου ὑδρόφιλον πτηνὸν θὰ μεταβάλῃς, ἂν ἐν μικρὸν ἐπίρρημα ὡς κεφαλὴν τοῦ βάλῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου [Ε]

208. Στοιχειόγριφος.

Διῶξέ γάμα, βάλε ρῶ

Καὶ ἀμέσως προχωρῶ.

Τὸν στρατὸν ἂν οὐ ἀφίσω

Εἰς τὸν θρόνον νὰ καθίσω.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

209. Αἵνιγμα.

Μία μόνη λέξις φάνει

Διπλοῦν πρᾶγμα νὰ σημάνη:

Πόλιν με λαμπρὰ λουτρά,

Ζῶν με ... κοινὴν οὐρά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωνίου Πελάγου

210. Μωσαϊκόν.

Ὁ Μῶμος, ὁ Πάρις, ὁ Νεῖλος, ὁ Λάρος,

Ἡ Μῆλος, ἡ Πίσσα καὶ τέλος τὸ Θίρρος

Σάβινον νὰ πάρῃς ἀπάντα τῶν γράμμα

Καὶ νῆσον νὰ κάμῃς μ' αὐτὰ ἐν τῷ ἄμ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τηλεκλείδου

211. Περόν.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων αὐτῶς ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται: καθέτως ποταμοὶ μέγας, ὀριζοντίως ἄλλος μικρότερος, ἀριστερὰ νῆσος, δεξιὰ μέλος τοῦ σώματος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰρεναύτου τῶν Βοσγίων

212. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κάποιον ἀρχαῖαν χώραν.

+ . . . = Ἀρχαία χώρα.

+ . . . = Ἐδωδισμός.

+ . . . = Ποταμός.

+ . . . = Νῆσος.

+ . . . = Ἀρχαία πόλις.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σκαριδάου

213. Λεξιθηρία.

Ποία μυθολογικὴ νῆσος ἀποτελεῖται ἐκ πέντε μόνον φωνηέντων, ἄνευ οὐδενὸς συμφώνου;

Ἐστὴν ὑπὸ Γερσίου Λακαράτου [Ε]

214. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Εἶνε νύξ. Ὁ Κίμων καὶ ἡ Οὐρανία παρακολοῦθοῦν ἐκ τοῦ ἐξώστου τῶν τὰς περιπετειᾶς πλοίου κινδυνεύοντος ἐν τῇ τρικυμῳδεῖ θαλάσῃ. Ἀφ' ὧν ὁ Κίμων ἀνακράζει: «Οὐρανία! εἶδον κύμα τεράστιον νὰ καλύπτῃ τὸ πλοῖόν. Καὶ τὸ δυστυχὲς πτηνόν, τὸ ὅποιον εἶχον μαζί τῶν οἱ ἐπιβάται, τί νὰ κάμῃ ἀρὰ γε αὐτὴν τὴν στιγμήν;»

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κόδρου [ΕΕ]

215. Κρουπεροφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 2 = Ὀπρωκόν.
2 5 4 = Μέτρον.
3 4 7 6 4 = Κράτος.
4 7 7 4 = Ὀνομα γυναικός.
5 4 1 3 6 4 = Σπλάγχχον.
6 7 4 = Σύνδεσμος.
7 4 6 1 2 7 = Ἰνδικὸν Ἄρωμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φειγδόουλης Αὐγούλας

216. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Διπλῆς Ἀκροστοιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδῆποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ μὲν ἀρχικὰ κατὰ σειρὰν νὰποτελοῦν τὸνομα κράτους, τὰ δὲ τρίτα ἀρχαῖον Θεοῦ. **φειλλός, μέλιω, μαλλί, ὠνή, νησί.**

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αγγυρο-οικιστοῦ [ΕΕ]

217. Φωνεντολίπρον.

μ νθλλ-δ-τν-ρν-τ-δνσ-ν-πρξ-σνρν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθηματος

218. Ἰνδικὸς Γρίφος.

[Τὸ σημειούμενον γράμμα εἶνε τὸ ἀρχικὸν ἐκάστης λέξεως, ὁ κατὰ τὸν ἀριθμὸς δηλοῖ πόσα ἄλλα στοιχεῖα ἀκόμη περιέχει ἡ λέξις, καὶ ἐντὸς παρενθέσεως σημειοῦται τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε.]

T2 (ἄβρον) X6(ἐπίβρον) A4 (οὐσιαστικόν) Θ6 (ῥῆμα) K2 (σύνδεσμος) T3 (ῥῆμα.)

Ἐστὴν ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου [ΕΕ]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 23 Ιανουαρίου 1899

42. Πήγασος (Π, Γ, σός).—43. Ἀκέφαλος, κέφαλος.—44. Νάκος, Νίκος (ἐνὰν οἶκον, δηλ. ἐνὰ Νίκον).—45. Ὁ σπόγγος.

47. K

ΜΗΡΟΣ

E I T

ΑΚΑΤΙΟΝ

K I M

ΑΒΑΝΑ

Σ

48—49. 1. τοῦ προσηύτου ΝΑΘΑΝ. 2. τὸ ῥῆμα δῶ.—50—52. 1. Οὐδεμίαν, διότι μόνον τὰ ῥήματα λαμβάνουν αὐτήν. 2. Θὰ ἐπιγάγει στρατιώτην, διότι ἄγει τὸ 21ον ἔτος. 3. Ὁ μὴ ἔχων διόλου χεῖρας.—53—57. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς νῆσου Ἀνδρος, σχηματίζονται αἱ λέξεις: μάλανδρος, Μένανδρος, ἄνκνδρος, Ἀλκίανδρος, Ἀνδρὸςθῆνης.—58. Γηράσκω αἰ διδασκόμενος.—59. Κάλλιο πέντε καὶ ἑστὸ χεῖρ, παρὰ δέκα καὶ καρτέρι.—60. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ